

bunden med nogen Vanskelighed, naar Regjeringen ikke samtydigt med Loven er istand til at fremlægge de specielle Lovforslag, hvorved alle disse Udgiftsforøgelser og Indtægtsformindskelser, der nødvendiggjøre Indkomstskatten, bestemte paavises, men det forholder sig dog ikke saaledes, som det af den nævnte ærede Rigsdagsmand er blevet antydet, at der ved Sagens Forelæggelse aldeles ikke fra Regjeringens Side skulde være gjort Rede for de Hensyn, som gjøre det nødvendigt at forelægge Forslag til en saadan Indkomstskat. Motiverne til denne Sags Fremme ere ingenlunde at søge blot i det Foredrag, hvormed selve Lovforslaget blev forelagt, men de ville for en væsentlig Deel ogsaa kunne findes i det Foredrag, hvorved jeg ledsagede Finanslovsforslagets Forelæggelse, og hvor jeg paa Regjeringens Begjæring allerede har udtalt mig om Nødvendigheden af at fremkomme med Forslag til en Indkomstskat. Det er der paaviist, hvorledes Regjeringen, ifølge det Fremsyn, som den i saa Henseende er nødsaget til at tilegne sig, har, paa Grund af de Indtægtsformindskelser og Udgiftsforøgelser, som blive en Folge af vor politiske Udvikling og af den fremtidige Organisation, Monarchiet gaaer imøde, maattet være beredt paa yderligere Indtægtskilder end dem, der for Tiden bestaae. Ligesom paa forrige Rigsdags-session, saaledes er det ogsaa i nysnævnte Foredrag fremhævet, at Regjeringen ikke, saaledes som den ærede 9de Folkethingsmand for Kjøbenhavn, kan betragte de indirecte Skatter som en for Fremtiden tilstrækkelig Ressource. Hvilke Anstuelser Regjeringen har om de Udgifter, Fremtiden vil medføre, er ligeledes sammentids udhævet, uden at jeg her behøver at gentage det, idet jeg kun skal tilbagefalde i Grindringen, at det er Regjeringens bestemte Anstuelser, uden dog endnu i saa Henseende at kunne fremlægge detaillerede Planer, at saavel den som enhver fremtidig Regjering vil komme til at andrage paa meget betydelige Udgifter til at sætte det danske Forsvarsvæsen i en bedre Stand, end det i en Række af Aar har kunnet bringes til. Naar det af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds er opstillet som den øverste Regel, at man ikke skal fremkomme med noget Forslag til en ny Skattebasis,

uden at dens paatrængende Nødvendighed er godtgjort og aldeles bestemt paaviist, samt at man ikke skal stille fremtidige Skattelettelser i Udsigt samtydigt med, at man begjærer nye Skatter, men at man samtydigt skal fremkomme med Forslag i begge Henseender osv., saa kan jeg heri være ganske enig med ham i Almindelighed taget, men ligesom de fleste almindelige Regler taale deres Undtagelser, saaledes gjælder dette navnlig i nærværende Tilfælde. Jeg tvivler nemlig virkelig paa, at Noget for Alvor kan troe, at det let skulde være muligt fra første Færd af at indføre en Indkomstskat saaledes; at man skulde kunne gjøre Regning paa i det første halve Aar, ja endog i det første Aar, at faae de fornødne Indtægter deraf. Saaledes som det hele Lovforslag er anlagt og anlagt i Overensstemmelse med det Udvalgs Raad, som i sidste Rigsdags-session var nedsat af Folkethinget, saa forudsætter det, at der vil gaae over et halvt maaskee et heelt Aar, inden der kan komme til at indflyde Pengen i Statskassen ifølge Lovforslaget. Desuden vide vi jo Alle, hvor vanskeligt det er for en Sag som denne at forskaffe sig Indgang, idet der skal baade Tid til at træffe de forskellige Forberedelser, for at udføre Sagen, og ligeledes en temmelig lang Tid til at bringe et saadant Lovforslag til at passere Legislaturen. Det er med disse Anstuelser for Die, at Regjeringen har troet, at naar den endogsaa blot i Slutningen af Aaret 1853 skulde være istand til at kunne faae Indtægter af den foreslaaede nye Skat, maatte man allerede nu forelægge Lovforslaget, idet, selv om det ikke skulde blive aldeles færdigt paa denne Rigsdags-session, den yderligere Bearbejdelse, det saaledes vil kunne faae, derfor dog paa ingen Maade vilde være spildt, ja, det vil efter min Anstuelse endog være den eneste rette Maade at tage Sagen paa. Denne Regjeringens Anstuelse om, at det ikke var for tidligt allerede nu at foreslaae en saadan Lov, uagtet den først skal træde i Kraft fra 1ste Januar 1853 og uagtet de mange forskellige Indtægtsformindskelser og Udgiftsforøgelser, der nødvendiggjøre den, endnu ikke ere documenterede i deres Detail, er ogsaa i højeste Maade blevet bestrykt ved det Resultat, hvortil det Udvalg, som sidst var nedsat af Folkethinget, kom. Cf-